

DIUMENGE XIV DURANT L'ANY – C –
Homilia del P. Ignasi M. Fossas, monjo de Montserrat
7 de juliol de 2019

Is 66, 10-14a; Ps 65, 1-3a.4-5.6-7a.16.20 (R.: 14); Ga 6, 14-18; Lc 10, 1-12-17-20

Estimats germans i germanes:

Aquests dos darrers diumenges, l'evangeli de sant Lluç que llegim aquest any tractava dels trets característics de la predicació de l'evangeli. Hi trobem els principis fonamentals del deixeble de Jesús que esdevé predicador de la Bona Nova. Mirem de desgranar-ne alguns a partir de l'evangeli d'avui.

Primer de tot, Jesús els envià de dos en dos. Un motiu d'això, probablement, és que en temps de Jesús el testimoni només era fiable si el donaven com a mínim dues persones. Un sol predicador, per tant, hauria tingut poca credibilitat. Avui això ens recorda que la predicació de l'evangeli té sentit per a nosaltres cristians, com una missió, com un servei encarregat per l'Església, per la comunitat dels deixebles que constitueix el Cos de Crist.

Tot seguit, el Senyor adverteix els deixebles que seran pocs a predicar: "Hi ha molt a segar i pocs segadors". Aquesta sensació que hi ha molta feina a fer i poques persones per fer-la es veu que ja la tenien els primers deixebles de Jesús. Res de nou. El Senyor no els vol enganyar amb falses esperances. Per això continua amb l'advertiment clar que els envia "com anyells enmig de llops". La tasca que els encomana no serà fàcil, ni senzilla, ni tindrà l'èxit assegurat. Comportarà dificultats, de vegades el rebuig frontal i fins i tot violent. I pot acabar fins i tot amb el repte de deixar-hi la vida. Això també segueix passant als nostres dies i la sang dels màrtirs continua essent llavor de cristians.

Jesús recomana als deixebles que vagin lleugers d'equipatge. El missatge és prou important com per reclamar tota l'atenció, en primer lloc del predicador. "No porteu bossa, ni sarró...no us atureu a saludar ningú pel camí".

El Senyor estableix fins i tot quina haurà de ser la salutació quan entrin a casa d'algú. Hauran de dir primer: Pau en aquesta casa. És interessant notar que aquesta és la mateixa salutació del Senyor ressuscitat quan s'aparegué als deixebles: la pau sigui amb vosaltres. I és la fórmula litúrgica de salutació quan presideix la missa el bisbe o el p. Abat. Amb les primeres paraules de salutació es vol deixar clar, per tant, que el contingut del missatge a transmetre coincideix amb la persona viva de Jesucrist, mort a la creu i ressuscitat per salvar-nos.

Per ser més precisos, el contingut del missatge, que és Nostre Senyor Jesucrist i allò que Ell va fer i va viure, té una doble expressió: amb fets i de paraula. "Si en un poble us reben bé... cureu els malalts que hi hagi i digueu...: el Regne de Déu és a prop vostre". La paraula és fonamental per predicar l'Evangelí, perquè la paraula és una de les característiques més genuïnes de l'ésser humà i la Bona Nova de Jesús és, sens dubte, un camí d'humanització. I els fets, o les obres, segons com encara ho són més perquè tots som més sensibles a l'exemple dels sants que als discursos dels predicadors. Els deixebles han de ser testimonis que el Regne de Déu és a prop en la persona de Jesús de Natzaret, que amb Ell ja ha començat, per això sant Pau deia, a la segona lectura: "Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist", i que som cridats a viure amb la mirada posada en la seva instauració total i definitiva a la fi dels temps. El profeta Isaïes parlava, en la primera lectura, d'aquest terme on s'encamina el cosmos i la història, amb la imatge de la ciutat de Jerusalem on els seus habitants viuran en la plenitud de la pau, de la riquesa, del benestar i del consol.

L'oració col·lecta del començament de la missa afegia una darrera característica a la missió dels deixebles. És la joia, l'alegria santa, que hauria de caracteritzar la vida dels seguidors de Jesús i que brolla de saber que hem estat creats de nou i de saber que, per la misericòrdia de Déu, els nostres noms estan escrits en el cel. Amén.